

O POMLAD VESELA . . .

O pomlad vesela,
vse zbudila si;
polje, log in trata
vse cvete, dehti.

Med zelenjem potok
srebrni šumi,
z vejice mu ptiček
pescico drobi.

Drevje preoblači
se v pomladni cvet;
sivi starček hodi
se na solnce gret.

Le cvetite trate,
le naj cvet dehti,
naj le ptica prosta
brez skrbi žgoli!

Bogumil Gorenko.

IZPREHOD PO GOZDU.

Spomini na hroščevo leto.

I.

Krasno majnikovo jutro! Torej palico v roke in pot pod noge, pa hajdi v bližnji gozd! Grem naprej svojo pot, stopam zamišljen in gledam in poslušam, kaj se godi okrog mene.

Obstanem. Čujem otožno stokanje . . .

„Kaj bo, kaj bo?“ vzdihuje najstarejši, še ne cele tri tedne star hrošč.

„Kako sem želel priti iz črne zemlje vun na svetlobo, na solnce! Kako sem bil nevoljen, da toliko časa ne pride nam odločeni mesec maj! In danes? Komaj čakam, da se povrnem nazaj v zemljo. Naše življenje je res najslabše življenje.“

Oddahne se. Dolg govor ga je silno utrudil.

„Naše življenje je najslabše življenje, poudarjam še enkrat.“

„In najžalostnejše in najnesrečnejše in . . .“ hiti prigovarjati zbrana truma.

„Vsak dan nas je manj. Najboljšega prijatelja mojega Rjavčka, je vzela noč. Zaletel se je v deblo in tam končal svoje mlado življenje. In ti, moj najzvestejši spremljevalec, Tipalček, kje si? Ni te več. Tako izginja hrošč za hroščem . . .“

Zopet prejenja in si otare solze.

„Oh, sam bom ostal, vsi gredo pred mano. No, če bi sedajle prišla smrt, nič bi si je ne branil. Hladnokrvno bi ji poletel v naročje . . .“

Za menoj prideta dva dečka. Vse njuno orožje je kazalo, da sta lovca, ki zasledujeta drevju škodljive hrošče. Ozreta se na hrast. Oh, to bo plen! Jožek spleza na drevo in potrese; Francek pa čaka spodaj. Gledam ta prizor. Ali bodo res ti življenjasiti hrošči šli prostovoljno v smrt, kakor je vsaj o sebi zatrjeval njih tovariš? O ne! Ta in oni se vzdigne. Med temi je bil, če sem prav videl, tudi naš tako smrtiljeljni tovariš. Vzdigne se in zabrenči, a bilo je prepozno. Francek skoči za njim, ujame ga in takoj je bilo po njem.

II.

Grem naprej. Videl sem, da hroščeva smrtna vdanost ni bila prav odkritosrčna. In zopet nekaj zaslišim.

„Kol'kor hroščev, tol'ko let
Bog nam daj na svet' živet'“.

Znan mi je ta napev, ki ga čujem, pevca pa ne vidim. Kje pa je?

Aha, tamle korači majhna mravlja, ki se pravkar vrača od zajtrka.

„Takega pa še ne, kakor letos,“ modruje navdušeno sama s seboj.

„Vsak dan meso, vsak dan pečenka! Pravkar smo jedli fina hroščeva jetrca, opoldne nas zopet čaka hroščevo sveže meso in klobase. Ha, to bo življenje! In koliko se bo dalo še na stran, koliko se bo prihranilo za poznejši čas! Tam gre pa sestra — kaj neki bo?“

„„Črnica, Črnica!““

„Kaj pa je!“

„„Hitro pojdi, hitro! Oh, ti ne veš, kakšna reč je doma. Celega hrošča nam je nekdo poslal. Pa kakšnega! To bodo koline!““

Hitro stopata Črnica in nje tovarišica proti domu. Še sem slišal njiju pogovor, kako se jim letos godi,

ko hodijo pit biserno roso, ko uživajo toliko hroščeva mesa.

In na mravljišču! To je veselje, življenje in delovanje! Vse se suče okrog poslanih kolin, vse se trudi, da spravijo poslani dar v poboljšek za poznejše čase.

Po storjenem delu hiti vse zopet narazen, vse po novih opravkih. Dasi imajo pri mravljah letos vsega zadosti, vendar nisem našel tam nobenega postopača. Vse dela veselo in židane volje . . . *J. E. Bogomil.*

PRI POMLADNEM DELU.

Kak veselo Tonček naš
tam po vrtu skače!
Nič mu niso danes mar
v sobici igrače.

Zdaj pri očku se smukljá,
ki sade drevesa;
zdaj pri bratcu, ki skrbno
z vej mrčes otrasa.

Sejejo za vrtom tam
mati zelenjavo.
Tonček naš i materi
dela tam zabavo.

Pa skaklja spet k sestrici,
ki rahlja gredice
in z radostnim srčecem
seje si cvetice.

Kaj bi Tonček ne skakljaj,
da žari mu lice,
saj še nima nič skrbi —
niti za cvetice.

Mokriški.

Zastavica.

(Priobčil „Internus“.)

Zapisal je deček na steni visoki:
Deset imam prstov na vsaki roki
pet in dvajset na rokah in nogah.
Kako mi dokažeš, da ni se lagal?

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil „Internus“.)

Kako je to mogoče: beseda kruh se začne s črko
k in konča tudi?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)